

чи для третіх осіб конфіденційну інформацію, яка стала відома їм при виконанні своїх службових обов'язків.

Щодо збереження банківської таємниці, то необхідно звернути увагу на статтю 45 ЗУ «Про банки і банківську діяльність», в якій закріплено положення про те, що працівники служби внутрішнього аудиту при призначенні на посаду дають письмове зобов'язання про нерозголошення інформації щодо діяльності банку та збереження банківської таємниці відповідно до вимог глави 10 цього Закону.

Даний список нормативно-правових актів, за допомогою яких здійснюється правове регулювання праці банківських працівників не є вичерпним, і за необхідності можуть використовуватися і інші акти.

Отже, можна зробити висновок про те, що на даний момент не існує окремого закону або постанови, яка б регулювала працю банківських службовців, а тому діяльність банківських працівників регулюється за допомогою Кодексу законів про працю України, Законом України «Про банки і банківську діяльність», і також інструкціями. Крім того необхідно зазначити, що в межах Національного банку України окремі категорії працівників мають статус державного службовця, а тому на них поширюється законодавство, яке регламентує проходження державної служби.

Д. М. Золотарьова,
аспірант кафедри земельного та аграрного
права Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого

ВИКОРИСТАННЯ ТИМЧАСОВО ЗАЙНЯТИХ ЗЕМЕЛЬ ЯК ЗОБОВ'ЯЗАЛЬНЕ ПРАВО

Земельний кодекс України передбачає надання відповідних земельних ділянок для потреб надрокористування. Надрокористувач в ряді випадків не може приступити до використання надр без вирішення питання про відповідну земельну ділянку. Тому в загальній системі фактичного складу, з яким законодавство зв'язує виникнення права користування надрами, земельне питання займає особливе місце. Варто підкреслити, що в деяких випадках відведення земельної ділянки може бути пов'язане з попереднім вилученням у землекористувача чи викупом у землевласника. У зв'язку з цим земельне законодавство містить особливі правила, які вказують, коли та у яких випадках земельні ділянки можуть бути надані суб'єкту, а також встановлюють порядок надання цих ділянок у кожному конкретному випадку.

Так, відповідно до ч.4 ст.66 Земельного кодексу України надання земельних ділянок для потреб, пов'язаних з користуванням надрами, проводиться після

оформлення в установленому порядку прав користування надрами і відновлення земель згідно із затвердженим проектом рекультивациі на раніше відпрацьованих площах у встановлені строки.

Із змісту цієї норми випливає, що земельні ділянки для потреб, пов'язаних з користуванням надрами, надаються за рахунок земель промисловості переважно гірничодобувним підприємствам. Цільове призначення цих земель полягає в тому, що вони надаються для розміщення та експлуатації основних, підсобних і допоміжних будівель і споруд гірничодобувних підприємств, їх під'їзних шляхів, інженерних мереж, адміністративно-побудових будівель, інших споруд.

Разом з тим системний аналіз земельного законодавства свідчить про можливість здійснення окремих видів надрокористування на тимчасово зайнятих земельних ділянках. Зокрема, стаття 97 Земельного кодексу України, яка має назву «Обов'язки підприємств, установ та організацій, що проводять розвідувальні роботи», встановлює умови використання відповідних земельних ділянок. Так, підприємства, установи та організації, які здійснюють геологознімальні, пошукові, геодезичні та інші розвідувальні роботи, можуть проводити такі роботи на підставі угоди з власником землі або за погодженням із землекористувачем. При цьому строки і місце проведення таких робіт визначаються угодою сторін. Таким чином використання земель у цих випадках носить тимчасовий характер.

В літературі зроблено висновок про існування зобов'язального права використання земельних ділянок для проведення розвідувальних робіт, яке відрізняється від інших, законодавчо визнаних видів права землекористування (зокрема від оренди та постійного землекористування). Аналіз практики свідчить, що деякі органи земельних ресурсів вимагають від підприємств, що здійснюють розвідувальні роботи, укладення договорів оренди землі. З таким підходом погодитися не можна, бо ч.2 ст.97 Земельного кодексу України наводить зовсім інший (набагато коротший) перелік істотних умов договору про використання земельної ділянки, ніж передбачено для договору оренди землі. Крім того, розвідувальні роботи можуть бути проведені і за погодженням з землекористувачем, що виключає оренду землі. З цього приводу, Р. І. Марусенко та А. М. Мірошніченко, роблять слушний висновок і визначають право користування земельними ділянками для проведення розвідувальних робіт як зобов'язальне право невиключного строкового володіння та користування земельною ділянкою для проведення розвідувальних робіт.

Отже, в даному випадку шляхом укладення угоди між суб'єктом, що виконує розвідувальні роботи, і власником земельної ділянки або за погодженням із землекористувачем, оформлюються відносини щодо тимчасового зайняття відповідної земельної ділянки.

Договір на тимчасове зайняття земельної ділянки є підставою виникнення зобов'язальних відносин. Право на використання тимчасово зайнятої земельної

ділянки – це зобов’язальне право, на відміну від сервітуту, емфітевзису та суперфіцію. Дане право реалізується лише спеціалізованими підприємствами, установами та організаціями, які проводять розвідувальні роботи.

Підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновок про те, що тимчасове зайняття земельних ділянок для проведення розвідувальних робіт як форма їх використання характеризується своєю специфікою. Перш за все, за своїм характером – це зобов’язальне право. Воно характеризується суттєвими відмінностями у порівнянні з іншими видами використання земель (за строками, характером використання, підставами та умовами виникнення і припинення тощо).

В. В. Зуєв,

аспірант кафедри кримінального процесу
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого

ДЕЯКІ ГАРАНТІЇ ПРАВ ОСІБ, ЩО ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ДІЙ ПРИ НАДАННІ МІЖНАРОДНОЇ ПРАВОВОЇ ДОПОМОГИ

Порядок проведення процесуальних дій при наданні міжнародної правової допомоги є принциповим питанням, оскільки забезпечує її практичну реалізацію на рівні суб’єктів міжнародного кримінального процесу, надає міжнародній правовій допомозі ознаки самостійного процесуального порядку, що виокремлює її серед інших кримінальних проваджень.

Конкретизація таких дій наводиться в міжнародних договорах і національному кримінальному процесуальному законі. Разом з тим, змушені констатувати, що міжнародні стандарти не можуть повною мірою гарантувати права осіб, які потрапили у сферу дії міжнародного процесуального права; як доповнення до цих гарантій важливим елементом стають спеціальні гарантії, які надаються на рівні національного законодавства.

До переліку спеціальних гарантій, які визначають порядок процесуальних дій при наданні міжнародної правової допомоги, можна, зокрема, віднести гарантії щодо додержання порядку (процедури) надання міжнародної правової допомоги; гарантії, що обмежують права представників компетентних органів запитуючої держави у проведенні процесуальних дій; гарантії щодо участі перекладача та захисника при виконанні процесуальних дій у рамках міжнародної правової допомоги. Вважасмо за необхідне розглянути ці спеціальні гарантії прав особи при міжнародній правовій допомозі детальніше.

Найважливішою спеціальною гарантією є певний процесуальний порядок розгляду запиту про надання міжнародної правової допомоги. Аналіз міжнарод-